

AKTIESELSKABET
LOLLANDS-POSTEN
TRYKKERI EKSPEDITION

TELEF: 41 MARIBO

17. 11. 43.

Mr. Ruge Kello.

Zj'breed.

Jeg fandt vedlogte i mine
Jemmer i dag og tænkte da,
at de måske kunde have
Interesse i at have dette
Bryt om Edith Lowell, som
Deres Morfoder skrev til os
for nu snart mange Aar
siden.

Med venlig Hilsen
P. Jullien.

Edith Cavells Død. ~~III~~ Art

→ Oktoberformidner Regnen end
i Fongeds goardens tröstelose Qde,
hvor Lovets Sorg og Skændsel tidt holdt Møde
med Tørens paa en skatnebleget Koud. —
Endnu hun Solen sig ej rejst i Øst,
et enlyst Lys i Gørdens Voud sig spjeler;
en Vindfløj pøter med søn høre Røst,
mens tungt Skyer for Vesterwinden sejer.

peht
Lokale
=

En Dør sig aabner, og med stille Fjed
en roffblødt Koud ud i Gørdens Froder;
mens let to Tørens hendes Koud er veder,
de glove Qine viser himmelik Fred.

Den engelske Sygeplejerske, Miss Edith Cavell,
plejede under Verdenskrigen paa et Lazarit i Bruxelles
~~Bruxelles~~ som belgiske soarede. Men
da hün hjælp inge Mand til at flygte ud af Belgien,
blev hün af en tysk Kræfter dømt til Døden, og
sköut de neutrale lovenes afseendinge arbejdede stædt
for at paa Dønnen funderet, blev hün sködt i en Fey-
selgaard ud Bruxelles d. 12. Oktbr. 1915, en Ger-
mug, som hele Verden fordømte. Engländerne
hende som en af sit Fædelands bedste Døtre,
og paa hendes Grav er der rejst et smukt Mindemærke.
Midlykhet veht.

To Fangevogtere med droagne Sværd
- og saar en Præst - sig slætte op om Fangerne.
Svært er de barmen Fængselsmuren ind;
her Modet er i og brat mi ender Gangen.

En Tromme bildrer, Porten smækkes op;
en Løjtnant peger fremad med søn Klinge;
i tætfast Marsch Soldaternes sig søvng
i Goarde out, tolv Mænd i skullet Troop.
"Til venstre! holdt! Giver paa Skidder! ret!"
den Løjtnant bød, og strømt de Ordren lyde.
Som næglet staar hver Kroge paa som Præst Hæd
og venter Aar Befaling Til at skydes.

"Miss Edith Cavell", lod mi Præstens Røst,
"om faa allonittet staa du for den Dømmes;
men for det sker i jeg som din Ven her kommer
for dog at give Religionens Trøst.

Jeg bring vil den fløgt det bedste Ord;
jeg over Havet skal den Halsen sende
og søge, at du paa den Frelser tror
og vil i Bon og Haab til kom og vender.

"Jeg angre intet af, hvad jeg har gjort,"
svarer han med fast og blødfaldt Stemme,
"brug dette Bød til Væmmedes Hjeme;
jeg var frimodig gennem Dödens Port.
Mit Land jeg herte, mongt mig med
jeg frød ud af Fjendens boorde Hænder;
hvis jeg blev fri, jeg gjorde det sigur;
du som en engelsk Pige mig jo kender.

Paa Lasarettet her; Brüg iles jeg
har uden Forskel plejet Ven og Fjende,
men gjælk det Hjælp for Væmme at finde,
da verte jeg saa glad den Frelsens Vej. —
Forsæl, mit Land! mit dyre Fædreland?
Jeg beder for dig, naar jeg huseet stedes.
Naar du har sejet, — for jeg veed, du kan —
saa vil min Sjæl i Himlens Rige glædes."

"Givst hjem til Gud!" var Prestens stille Svar.
"Flyt dig nu, Prest!" — den Røjtnantbestikter kalden
og: "Trop, leg an! Trop, fyr!" — tolv Boies buelden
~~konstaktfast~~, som et enkelt Skud det var.
precist (over)

Og Edith Cavell styrtede ned jord. —

Uens Blodet strømmede fra hendes Hjerte,
mi hendes tapre Gød med Hinder før
udløst på Jordens bitro Strid og Smerte!

Det Blod, som rødt i Bruxelles ^{Fængsels} ~~Fængsels~~ ^{gav},
har sat en Plet på Tykblonds Kirkegårde,
som i al Fremtid bliver ting at bide
og ætse dybere fra Aar til Aar.

Hver Gang vi nærmedes Edith Cavells Grav,
en Tykkel mød det Hord ^{skampild} ~~stille~~ bøjle
for hende, som set Land set Hjerte gav
og lyser mi som Aerne i det høje!

Hau Ramvig

Het Blod, som flød i Brükselles
Fonqelsquad,
gav Englands tapre Krigsrens Danken
og kaldte Hundredtus over til Vaaben,
som snart i Frankrigs Skiftegravel
staer.

- Da Keiser Wilhelm's sidste Hoop von
Flugt,
og ingen Udvej mere var hant kernet,
da øved Nemesis sin hørde Tugt,
og da var Edith Cavells skone
hømet.

Zauparmy